

MEDLEMSBLAD **FREM**



Boldklubben

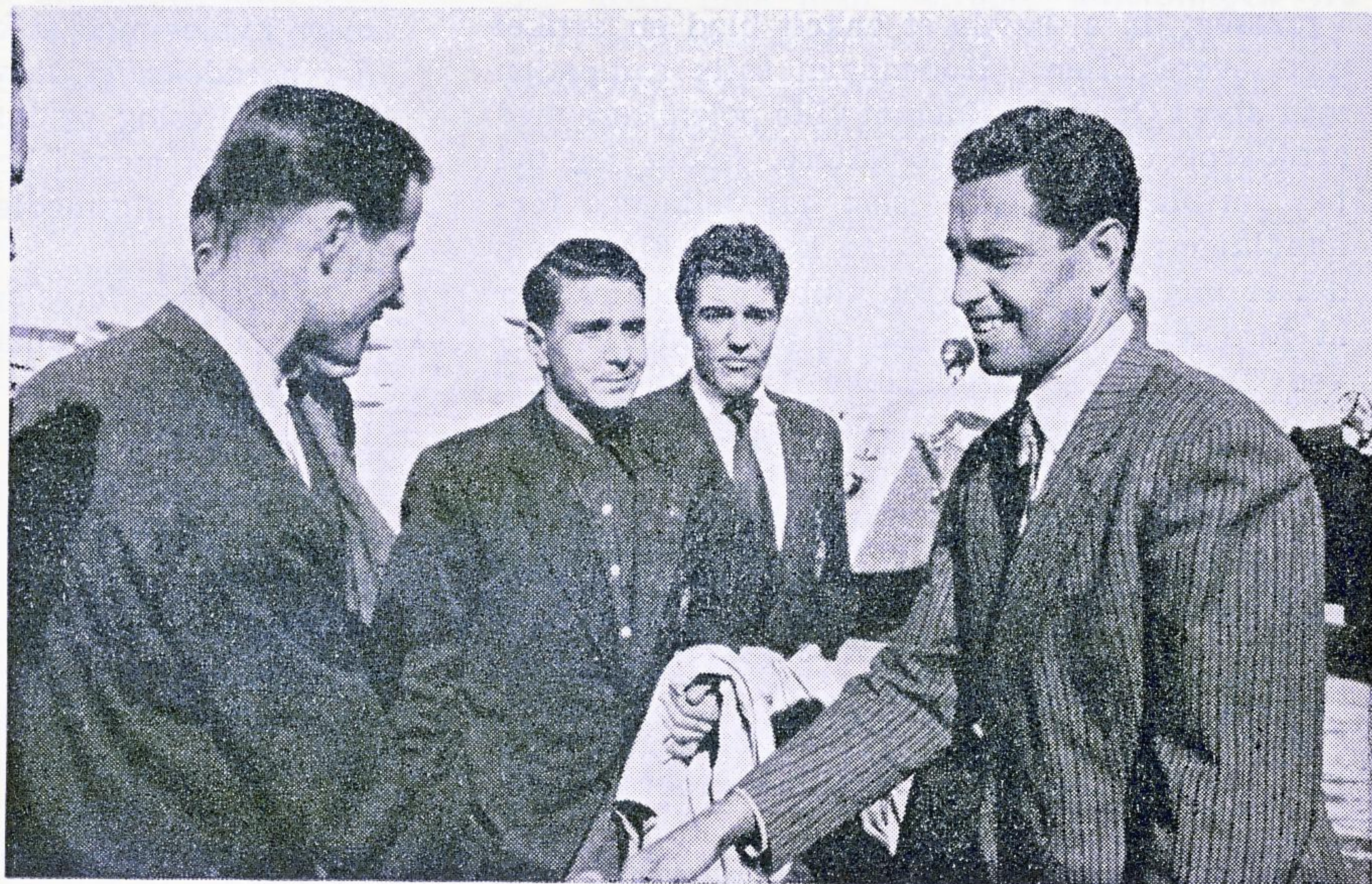
NR. 6

DECEMBER 1952

8. AARG.

SPANIENSTUREN

*I lufthavnen i Madrid —
kampens hovedperson,
C a m p o s, hilser paa
George Lees*



*Fra »festpladsen«
Flag- og
blomsterudveksling
Der er nogle tilskuere
i baggrunden!*



Fra Guldpenne

(Gengivelse i uddrag uden tilladelse forbudt)

Det af DBU nedsatte udvalg til ændring af DBU's forfatning har, som det vil være bekendt, afsluttet sine forhandlinger efter udvalgets sidste og resultatløse møde i Odense d. 9. november.

Som følge af et noget tendentiøst referat udsendt fra Odense og et meget summarisk officielt referat, har denne sag faaet en farvet fremstilling i pressen, bl. a. havde et enkelt blad en artikel med overskriften: »København satte sympatien over styr i Odense«. Uden at ville polemisere med artiklerne eller deres forfattere, finder jeg det paa sin plads, at jeg — som har deltaget i forhandlingerne — forsøger saa kort og klart, som det er mig muligt overfor klubbens medlemmer at gøre rede for hele sagen og problemerne derved. Dog vil jeg forudskikke den bemærkning, at en redegørelse i detaljer ville fylde flere sider end dette blad rummer, ligesom et vist kendskab til de nuværende love indenfor baade DBU og KBU vil være afgørende for forstaaelsen. Men jeg haaber at kunne gøre det saa klart, at man — modsat enkelte udvalgsmedlemmer fra provinsen — vil kunne forstaa, at der for København og de københavnske klubber eksisterer to ganske særlige problemer, et økonomisk og et sportsligt, som er ret nøje knyttet sammen, og som man ikke uden videre kan se bort fra, hvis man ikke vil sætte baade KBU og en række af dens klubbers eksistens paa spil.

Men for at tage det hele i nogenlunde kronologisk orden og for at vise, at man fra københavnsk side stillede sig overordentlig large overfor en demokratisering — for at bruge dette misbrugte ord — af DBU, vil det være paa sin plads at nævne, at de første møder udelukkende drejede sig om opbygningen af repræsentantskabet og bestyrelsen. Til dette spørgsmaal mødte man fra københavnsk side med et forslag, der i det væsentlige byggede paa *Leo Frederiksen* i sin tid saa berømte »Nytaarstanker«; et repræsentantskab, bestaaende af repræsentanter fra lokalunionerne og divisionsklubberne.

Men medens *Leo Frederiksen* i sine »Nytaarstanker« havde et klart flertal af divisionsklubsrepræsentanter og en graduering med 3,2 og 1 repræsentant fra hver henholdsvis 1,2 og 3 divisionsklub, saa naaede vi allerede efter et par møder frem til en endnu større »demokratisering« — 1 repr. fra hver klub! Dertil skulle saa komme 7 repr. fra hver lokalunion, hvilket gav et repræsentantskab paa 74 mand (32 + 42) og

et klart flertal af de unionsvalgte repræsentanter. — Pudsigt forøvrigt, at han er foreslaaet til at løse den »gordiske knude« nu, hvor vi er gaaet langt videre —!

Valgene til formand, næstformand og kasserer naaede vi ogsaa forbavsende hurtigt til enighed om. Valgene skulle ske ved almindelig stemmeflerhed af repræsentantskabet, dog med den klausul, at formanden og kassereren skulle have fast bopæl i Storkøbenhavn, hvilket ansaas for nødvendigt af hensyn til den daglige kontakt med kontoret og fremmende for det daglige arbejde. Det ville i realiteten sige, at enhver kunne blive formand, eller kasserer, uanset hvilken union eller klub han repræsenterede i repræsentantskabet, blot han bor i Storkøbenhavn. F. eks. Brønshøjs eller Vanløses repræsentant, eller, for at gaa lidt tilbage i tiden, havde SBU sin tidligere formand Hartoft boende i København!

Bestyrelsens sammensætning voldte det lidt mere kvaler med at blive enige om, og her skete det paradoksale, at vi københavnske repræsentanter foreslog og insisterede paa at faa to (2) provinsfolk mere i bestyrelsen end man fra provinsens udvalgsmedlemmers side ville gaa med til.

Bestyrelsen foresloges opbygget som følger:

Formand, næstformand og kasserer (repræsentantskabets)	= 3
1 mand fra hver lokalunion (valgt af lokalunionerne)	= 6
1 mand fra hver lokalunion, som har klubber i DMT, valgt af klubberne.	

Bornholm har ingen idag, derfor .. = 5 (6)

Det vil blive 14 — resp. 15 mand i bestyrelsen, dersom BBU faar en klub i DMT.

Det var denne sidste klubvalgte repræsentation man fra provinsens side havde saa svært ved at kapere, at man først i sidste møde gav udtryk for tilslutning til dette standpunkt. Hvis provinsens forslag her skulle gennemføres ville det sige, at med den nuværende besætning af klubber i DMT, ville *LFBU* og *BBU* i en lang aarrække være udelukket fra disse bestyrelsesmandater, og altsaa ikke ligestillet med de andre lokalunioner. En aabenlys uretfærdighed ... men der sad jo heller ingen repr. fra disse unioner i udvalget!

— — Her maa jeg lige indskyde den bemærkning, at naar jeg opererer ud fra begrebet unionsvalgte mod klubvalgte, saa er det ikke en københavnsk opfindelse, men en provinsiel (uden ordets ringeagtende betydning). Man opstillede altid omhyggeligt dette forhold! Er man bange for sine egne divisionsklubber ude i provinsen? — — —

Saa langt naaede man, og man vil altsaa se, at fra københavnsk side var alle nuværende kunstige valgmetoder og privilegier forladt. Og naar man saa stærkt er gaaet ind for en rimelig klubrepræsentation, saa er det fordi man anser det som et udtryk for et sportsligt demokrati, som ingen burde have noget at indvende imod.

Specielt ikke naar den som her, i modsætning til Leo Frederiksen's »Nytaarstanker«, ikke har noget flertal hverken i bestyrelsen eller repræsentantskabet, men blot er gaaet ind for det rent saglige, at alle de, hvis interesser DBU varetager bliver repræsenterede. Og for at sige det saa klart og tydeligt, som det er muligt ved at bruge en »provinsiell« tankegang: »STÆVNET« — dette spørgsmål for provinsen — ville, som stillingen er idag i DMT og KBU, kun være sikret sine 7 (syv) klubrepræsentanter plus 2 evt. 3 mand af de unionsvalgte gennem sin lokalunion KBU. Altsaa: 9—10 mandater i et repræsentantskab paa 74. »Stævnet« som politisk fraktion ville være magtesløst!!

Da man imidlertid naaede til de økonomiske problemer — og herunder de meget væsentlige sportslige problemer — hørte forhandlingsviljen op, idet man fra provinsens side ikke ville eller kunne — jeg haaber, det er det sidste, men tror, det er det første — forstaa, at vi her i København har et ganske specielt problem.

Vi er i København i øjeblikket 13 divisionsklubber og derudover en række serierklubber, mellemrækkeklubber o.s.v., ialt ca. 50, alle med store ungdomsafdelinger, gennemsnitlig langt større end i andre lokalunioner, der alle bejler til det samme publikum i konkurrence med al den anden idræt, der er koncentreret i byen. Derudover er København spækket med et utal af andre forlystelsesobjekter, trav, galop, prof. sport, opvisninger, udstillinger o.s.v. o.s.v., at det er meget svært, ja ugørligt, for det store flertal af klubberne at drage større tilskuerskarer til kampene, udover det lille trofaste og meget klubbetonede. Ja, — det er vel gaaet op for de fleste, at kun 1. divisionsklubberne kan staa sig i konkurrencen. Videre er København sørgeligt handicappet i sin mangel paa opvisningsbaner med ordentlige forhold for publikum. Kort sagt: udover Idrætsparken findes intet anlæg med taalelige forhold for et publikum i tilfælde af mindre godt vejr, og denne er forbeholdt 1. division (og er overbelastet ved denne belægning). De 7 andre divisionsklubber er henvist til andre anlæg og i konkurrence lørdag og søndag med 1. divisionskampene i Idrætsparken. Serierklubberne er henvist til at tage de smuler, der falder af, og resten af klubberne til de aabne baner uden mulighed for at skabe sig entréindtægt.

Alle disse klubber er altsaa henvist til at leve af deres kontingentindtægt, dersom de ikke gennem tilskud fra KBU til dommersalærer og tilskud til deres ungdomsafdelinger fra en del af udlodningen fra DBU skal have en mulighed for at eksistere. Det ville i denne forbindelse være interessant at kunne fremføre en del tal, men det vil tage for megen plads. Lad mig nøjes med at fortælle, at der i KBU's sidste regnskabsaar var en indtægt i KBU af kontingenter og turneringsafgifter fra klubberne paa ca. 25.000 kr. (hvoraf det meste er pokalafgifter), og der er »tilbagebetalt« klubberne i form af dommersalærer

ca. 19.000 kr., væsentligt til kampene i ungdomsafdelingerne.

Udover den ovenfor nævnte konkurrence fra anden side, er KBU-klubberne og disses samenslutninger *paaført konkurrence af DBU*, som for langt den overvejende del skaffer sine indtægter gennem landskampene i København. 3 hjemmelandskampe i et aar plus evt. en B-landskamp eller ungdomslandskamp skaffer DBU en bruttoindtægt paa ca. 700.000 kr., som i væsentlig grad tages af det københavnske fodboldpublikums pengepung, og belægger bane og tid samtidig, saa københavnsk boldsport er afskaaret fra arrangementer paa og omkring tidspunkterne for landskampene, medens provinsunionerne og deres klubber ved at vise lidt initiativ særdeles vel kan lave arrangementer.

Naar man saaledes afskæres fra at tjene penge, nødvendige baade for unionens og klubbernes drift, maa man betragte udlodningen fra DBU som kompensation for dette. I den forbindelse maa det nævnes, at fra københavnsk side foreslog man, at udlodningen formindskedes fra de nuværende 25 % til 20 %, medens udlodningen til provinsunionerne forhøjedes fra de nuværende 10 % til 20 % over en aarrække paa 10 aar. Med andre ord, provinsen ville faa 20 % af nettooverskuddet ved landskampe. Penge hentet fra det københavnske publikum i konkurrence med KBU og dens klubber. Man burde være glad til ...!

Da man ikke fra provinsens side ville — eller — kunne forstaa dette, og da provinsen tidligere havde udtalt, at man hellere saa, at udlodningen helt bortfaldt, end at København fik saa stor en andel, tog de københavnske repræsentanter denne mulighed op — ikke fordi man selv finder det rigtigt, men i et forsøg paa at komme videre med forhandlingerne. DBU kan nøjes — økonomisk — med 3—4 landskampe aarligt —, men saa maatte man i København have mulighed for ved internationale arrangementer at skaffe sig de penge, man derved mangler. Derfor blev det rent skematiske forslag som forhandlingsgrundlag fremsat, at DBU fortrinsvis afvikler sine landskampe i juni, at der reserveres KBU og dens klubber (»Stævnet« og »Alliancen«) tid i maj til arrangementer, at KBU faar en dag i efteraaret til en bykamp, at den københavnske pokalturnering faar en forsvarlig afvikling i lighed med hvad tilfældet var tidligere (KBU har af denne turnering en indtægt i form af afgifter paa 13—15.000 kr.) og endelig, at konsekvensen af det foreslaede maatte være, at DMT ihvertfald for 1. divisions vedkommende afvikledes skævt, d.v.s. med 10 kampe om efteraaret og 8 om foraaet, da man ellers ville faa det sædvanlige sammentrængte foraaarsprogram.

Dette ville man fra provinsens side end ikke overveje at »gaa hjem og diskutere«, men afviste blankt! Vi har med dette forslag vist, at vi ikke ønsker penge fra DBU, men vi maa blot have lejlighed til at tjene dem selv. Og naar vi

ønsker tid i maj hænger det i højeste grad sammen med muligheden for at arrangere kampe mod engelske klubber. Ingen vil vel benægte, at de impulser danske spillere har hentet i kampe mod disse klubber, har været af uvurderlig gavn for dansk fodbold. Og det eneste tidspunkt, vi har mulighed for at faa vore venner herover paa, er netop efter den engelske turnerings afslutning i begyndelsen af maj. Det er min absolutte opfattelse, at dansk fodbold ville blive »fattigere« — ikke alene i stil men ogsaa hvad dygtighed angaar — uden disse friske pust fra fodboldens moderland, som i modsætning til andre internationale besøg, dog stadig repræsenterer den stil og spilletype, trods nogle aars svagheit som følge af krigen, som vi kan lide og forsøger at efterligne. Paa andre tidspunkter af aaret er det ugørligt at arrangere kampe mod udenlandske modstandere. Vi er optaget af turneringer ligesom *de*, og et besøg for en enkelt kamp ville blive for dyrt.

Det er klart, at disse forslag i første række stødte paa modstand fra *fynske* medlemmer af udvalgets side. For det første, fordi man derfor maatte se sine drømme om udvidelse af divisionerne til 12 klubber bristet, og for det andet, at man paa Fyn ikke mere ønsker at arrangere internationale kampe, fordi man ikke kan faa det til at løbe rundt økonomisk. I Odense er der kun penge at tjene paa DMT-kampe. Selv den fynske pokalturnering kan ikke lokke folk til fodbold, derfor vil man kun spille DMT, og saa mange som muligt! (Man henter jo ogsaa rare penge i København paa disse kampe, hvor vi — som det eneste land i Europa — deler turneringskampe fifty-fifty). Hele den fynske indstilling giver udtryk for dette, at naar man ikke selv har evner og initiativ til at skabe noget, forlanger man bare, at andre skal dele med sig.

Denne mangel paa interesse for andet end DMT-kampe, som ogsaa saa smaat har bredt sig andre steder, er i sig selv et interessant tidens fænomen og skyldes sikkert, at publikum — og altsaa hovedsageligt i provinsen — ikke som før kommer for at se *fodbold*, men ønsker *dramatik*. Og her er selv *pokalkampe* ikke dramatiske nok, for det gælder jo kun en *pokal*, *penge* og *ære*, medens DMT-kampe er fight paa »liv og død«. Skylden herfor kan pressen og klubberne for en stor del tage ansvaret for.

Lokalpatriotismen kan rigtig folde sig ud, naar det hjemlige hold kan dukke et fremmed i kamp om »livsvigtige points«, og pressen følger godt med — med omhyggeligt udpegede nedrykningskandidater baade før turneringens begyndelse og efterhaanden som den skrider frem. *Fodbold* — og det spilles efter erfaringerne bedst, naar der ikke staar saa meget paa spil, kommer man ikke for at se!

Derfor vil man fra *fynsk* side med vold og magt have udvidet DMT. Man saa det i sommer, hvor man havde faaet *de samlede provinsrepræ-*

sentanter i DBU til at stemme for sit forslag om udvidelse til 12 klubber. Hvis man altsaa havde haft magt som *agt*, saa havde man *paatvunget* de københavnske klubber en turneringsform, som — saalænge København kun raader over Idrætsparkens bane — er fuldstændig uigennemførlig. Man havde underbygget sit forslag med en skematisk opstilling — som et barn paa 12 aar kunne have gjort det — der skulle vise at den var gennemførlig, men glemte at tage hensyn til baneforholdene i København. Jeg har for et halvt aar siden bedt de *fynske repræsentanter* komme med et fuldt udarbejdet turneringsforslag med 12 hold i alle 3 divisioner, med fordeling af baner o. s. v., men har endnu ikke set noget til det. Antagelig fordi det er uløseligt, naar hensyn ogsaa skal tages til landskampe, unionskampe og pokalkampe.

Og dansk fodbold ville blive forfladiget ved blot at skulle spille turneringskampe afbrudt af enkelte landskampe hele aaret uden islæt af internationale kampe, og med meget stærkt forringede muligheder for spillerne til at komme ud at rejse. Det er allerede nu umuligt for klubberne at arrangere kampe i udlandet paa *returbasis*, ganske simpelt fordi der hverken er tid eller plads til returkampe herhjemme, selv under de nuværende forhold! — dette gælder ogsaa specielt de københavnske klubber, fordi landskampene spilles i København.

Som jeg tidligere har skrevet, vi har herhjemme en forkærlighed for at efterligne udenlandske turneringsformer, uden tanke for, at de spilles af *proff.*, og glemmer, at vi er *amatører*. I den forbindelse maa det ogsaa bemærkes, at f. eks. Italien har indskrænket antallet af klubber i divisionerne, og at der i Sverige er stærke kræfter i bevægelse for at gaa ned fra 12 til 10 klubber i »All-svenskan«.

Rent personligt, og min opfattelse deles af flere københavnske fodboldledere, tror jeg, at en udvidelse til 12 klubber med de deraf følgende større krav til spillerne, bl. a. i retning af belægning af mere tid, *uvægerligt vil føre os over i det svenske system med betaling for træning og kampe*. Og den vej skal dansk fodbold ikke. Det ville medføre, at den store stab af ledere og trænere, som udfører et *gratis* arbejde til gavn for ungdommen, ogsaa maatte betales, ligesom staten sikkert ville komme med et krav om *forlystelsesafgift* af kampene. Det er der ikke penge til, og det ville saa i første række gaa ud over ungdomsarbejdet, som specielt her i København er af den største betydning.

Dette arbejde, som maa ses som et uvurderligt led i fritidsbeskæftigelsen af ungdommen, og som de københavnske klubber tager saa stor del i, er naturligt en større opgave end for langt den største del af klubberne i provinsen, hvor man, som det siges, *har solen og den friske luft lige uden for døren*.

De penge, vi skal bruge til dette arbejde, maa vi som sagt have lejlighed til at tjene. Skal vi gøre det i konkurrence med landskampe, hvor DBU og dermed ogsaa provinsen vil hente penge her i byen, maa vi have en rimelig andel af dem. Det maa man da kunne forstaa. Man kan sagtens kræve ændringer i de bestaaende forhold, men man maa ogsaa tage hensyn til *det bestaaende*. Der *opnaas intet* ved at slaa benene væk hverken under KBU eller dens klubber. Og dette er bl. a., sammen med tillidsbruddet i sommer, baggrunden for kravet om de 85 % majoritet for ændringer i turneringsformen, landskampsantallet og økonomien. Vi vil have en mulighed for at sige nej, hvis man fra provinsside vil paatvinge os en turneringsform, som ikke kan gennemføres, eller til at paaføre os mere konkurrence i form af landskampe og til at fratage os en rimelig del

af de penge, som hele landet henter her i København.

Der kunne siges mangt og meget endnu, og der er sagt mangt og meget til provinsens medlemmer i udvalget, men det har øjensynligt været forgæves. Dog er det min personlige opfattelse, at muligheden for at komme til en forstaaelse paa det her skitserede grundlag *er større* end det ved første øjekast ser ud til, men det kræver, tror jeg, en *bredere repræsentation* fra provinsen, maaske bl. a. fra nogle af dens *divisionsklubber* og fra de *to ikke repræsenterede unioner*.

Det maa jo dog ogsaa staa alle klart, at divisionsklubberne *ikke helt* kan lade sig dirigere af repræsentanterne fra de øvrige klubber, og slet ikke lade sig *diktare* turneringsformer, som man ingen interesse har i, eller som er saa *løst underbygget*, som det sidste fra Fyen. Red.

DAGBOGSBLADE (Fortsat fra forrige nummer)

»MUSIKUS«

Søndag, den 10. august 1952.

Vor tredie dag i Koblenz — og saa var det søndag. Man drømte om dejlig morgenkaffe, friskbagte ryndstykker og en tildels frisk morgenavis. — Men drømmen blev ikke virkeliggjort. Det var en slem samling »lig«, der mødt til morgenbordet ovenpaa gaardsdagens haarde kamp i Wiesbaden. Naa — der var jo beordret hvile hele dagen, og heldigvis var der sørget for massør i de tidlige formiddagstimer, saa vi fik noget af trætheden ud af kroppen.

Tid blev der ogsaa til en lille »sight-seeing« fodtur rundt i byen i smaa-flokke. Vi fik fulgt Frank til banegaarden — Han skulle hjem og gaa i skole — og vi fik set lidt paa Rhinen og Mosel, der jo mødes her. Slottet »Ehrenbreitstein«, som vi havde set i projektorbelysning, saa ikke nær saa eventyragtigt ud. Kejser Wilhelms Denkmal, som laa saa kønt ude paa »Deutsches Eck«, havde de allierede sørget for nu nærmest bare laa — og ikke nær saa kønt.

Eftermiddagen blev »drevet« væk — vi skulle jo spille om aftenen — medens lederne »møvede« kort, alt imens de snakkede om *vinduesviskere*. De havde aabenbart dagen før været paa automobiludstilling, for Georg, som jo er kender, havde øjensynlig og hørligt aldrig set en saa pragtfuld vinduesvisker før, en helt ny model. Jeg kunne forstaa, at de ville hen og se paa den igen i aften — det forekommer mig at være en noget overdreven interesse for saadan en tingest — selv om man er nok saa meget *fagmand*.

Kampen tabte vi 0—3, det var der ikke spor at sige til. Tyskerne var saa meget endre end os, men en dejlig bane var det at spille paa.

Efter at have »gnavet« paa hotellet var vi inviteret i »Weindorf« — et udendørs »Lorry«, hvor man kun drikker vin. Der var stopfyldt af et meget internationalt publikum, og vi var langt fra de eneste danskere. Man hørte jydsk, fynsk og sjællandsk imellem fransk, hollandsk, engelsk, svensk osv. Det paastaas, at der her drikkes lige saa mange flasker rhinsk- og moselvin paa en enkelt aften, som der drikkes flasker øl i Idrætsparken til en svensklandskamp paa en solhed dag i juni. Naa, det er vel overdrevet, men det var et uhyggeligt bjerg af tomme flasker, der laa henne i hjørnet af haven.

Apropos øl, saa var vi vist blevet tørstige, for lederne gik paa automobiludstilling og vi andre til »dansemik«.

»The rest is silence«.

»MØNNE«:

Mandag, den 11. august 1952.

Vi startede fra Koblenz præcis klokken 10 paa en af de sidste etaper, som gik til Hameln, »Rottefængerbyen«, og klokken var vel knap 11, før Henning og Strandby som sædvanlig sov. Paa vejen passerede vi bl. a. regeringsbygningen i Bonn, en ret stor bygning men ellers meget almindelig. Vi fortsatte videre til Köln, hvor vi besaa »Kölner-Dom«, den berømte domkirke, som tyskerne var godt 600 aar om at bygge — det staar der i leksikon'et — det er et mægtigt stykke bygningshaandværk, der domineres af to 157 meter høje taarne, og det er forbavsende saa lidt, der er beskadiget paa bygningen, naar man ser de ruiner, der omkranser.

Efter at have set domkirken spiste vi den sædvanlige kotelet og fortsatte til Hameln, som vi naaede ved godt 7-tiden.

Vi blev indkvarteret paa Centralhotellet, som laa side om side med det kendte »Rottefængerhus«. Da vi havde gjort os lidt i stand, gik vi ned og spiste — det var en behagelig overraskelse idet vi fik smørrebrød, en afveksling



Tysklandsturen.
Ved aftenkaffen.

I begyndelsen af januar starter Svend Aage Fenger paa sine ture med medlemskortene for 1953. — Medlemmer, der er vanskelige at træffe, kan indsende kontingentet til postgiro 65388. Medlemskortet vil da blive sendt pr. post.



MEDLEMS-

BLADET

ønsker alle

sine venner

og læsere

en rigtig

glædelig jul

og et godt

og lykkeligt

nytaar,

med tak for

aaret,

der svandt

i kosten, selv om det ikke var det store kolde bord, og der blev »gaaet til makronerne«, saa værten paa hotellet vist aldrig havde set noget lignende.

Aftenen var fri, og tiden gik med at se paa byen, der var den eneste af de byer, vi saa, der ikke var bomberamt. De fleste gik tidligt i seng for at være friske til næste aften i Hamburg.

PS: Det var forresten en af de dage, Leo ikke sang »Manden paa risten«!

VESTY:

Tirsdag, den 12. august 1952.

Den 12. begyndte med det smukkeste vejr, man kunne tænke sig.

Afrejsen til Hamburg var fastsat til kl. 10 præcis. Dette var lige ved at svigte. Vi var allesammen tidligt oppe denne morgen for at gøre de sidste indkøb, for vi regnede ikke med, at der blev tid til meget i Hamburg.

Klokken ti manglede der selvfølgelig een nemlig *Henning Jensen*. 2 minutter i »time« havde han fundet ud af, at hans neglegarniture skulle være rødt. Da han endelig kom tilbage, viste det sig, at han havde glemmt sit »Leica« i butikken. Vi belavede os allerede til en ekstra halv times ventetid, men saa dukkede forretningsindehaveren op med det eftertragtede apparat. Vi kom endelig af sted. Turen skulle gaa direkte til Hamburg. Paa vejen havde vi to ophold. Vi kørte forbi Belsen, hvor vi standsede et kvarter og saa den fra krigens tid saa berygtede koncentrationslejr. Her laa de store fællesgrave, der lignede store græs-bunkers, hvor der laa op til 5000 i hver.

Den anden gang vi stoppede var for at spise. For første gang fik vi en hakkebør, omtrent dansk. Klokken ca. 16,30 ankom vi til Hamburg — Et stort, dejligt hotel. Efter aftensmaden startede vi klokken 20 med bussen til »Sct. Pauli«.

Paa Sct. Pauli laa restaurant ved restaurant; man blev næsten trukket ind i beværtningerne af de udenfor staaende dørvogtere. Aftenen blev en oplevelse for os alle — det fik man tydeligt bekræftet dagen efter!

LEIF:

Onsdag, den 13. august 1952.

Man kunne allerede fra morgenstunden se, at det var turens sidste etape, og at det gik hjemad til de kære igen, for selvom de fleste af os var kommet sent i seng (efter nogle anstrengende timer i Hamburg), saa mødte alle mand op noget før den fastsatte afgangstid, saa vi for første gang paa turen kom af sted før tiden.

Om selve turen fra Hamburg til Grossenbrode er der kun at fortælle, at vi glædede os allesammen til det store kolde bord, vi skulle have paa færgen, og da allermest til det danske rugbrød, for selvom vi havde faaet *fin mad hele vejen* og masser af kød, saa havde vi dog ikke faaet rugbrød.

Den tyske told i Grossenbrode kom vi hurtigt igennem og uden besvær.. Paa færgen spiste vi saa, og det varede længe, inden de første rejste sig for at nyde det dejlige vejr paa dækket.

Den danske told klarede vi ogsaa let og smertefrit, og vi begyndte da paa turens sidste etape, paa hvilken der skete et lille uheld. Ved 88 kilometerstenen opdagede chaufføren pludselig, at vognen ikke kunne bremse, og han turde ikke køre videre, før det var i orden. Vi var heldigvis lige i nærheden af et autoværksted, hvor det viste sig, at det kun var *en lille fejl*, som blev rettet i løbet af 20 minutter, og vi kom derefter hurtigt videre.

Da vi var lidt for tidligt paa den, og vi gerne ville overholde den paa programmet fastsatte tid, kunne der blive tid til en afskedsøl paa Greve Badehotel. Videre gik det saa til hovedbanegaarden, hvor gensynsglæden med familien var stor. *Eventyret var slut*, og vi tog nu afsked med hinanden efter 14 pragtfulde dage.

Turen har været straalende fra først til sidst med en masse oplevelser, som vi aldrig har været ude for før. Det er svært at nævne nogle ting frem for andre, men det største indtryk, jeg fik, var besøget i kulminen.

Det eneste, som ikke blev succes paa turen, var det *resultatmæssige*, men naar man tager i betragtning, at det var stærke halvprofessionelle hold, vi spillede mod, og vi yderligere fik 4 af vore forwards beskadiget, synes jeg, at det gik nogenlunde.

Jeg vil gerne her have lov til paa spillernes vegne at takke bestyrelsen for den pragtfulde tur, de havde arrangeret for os, og til sidst en tak til V. Skousen, H. Olsen og G. Hansen for den gode og kammeratlige maade, turen blev ledet paa.

HEINRICH PEDERSEN

Griffenfeldtsgade

Telefon Nora 31 y - Nora 5731

smeder selv alle sine

Forlovelsesringe

derfor ... den smukkeste Ring til den billigste Pris

Spaniensturen (fortsat)

Jeg blev vækket næste morgen af en tropisk regn, der trommede paa mit vindue, og med tanke paa alt det soltørre, jeg havde set dagen før, glædede jeg mig allerede til en vaad bane til dagens kamp, men glæden blev meget kortvarig. Inden jeg rigtig var kommet igang med paaklædningen, hørte regnen op — antagelig lige saa pludselig, som den var begyndt, og da jeg kom ned til morgenkaffen, skinnede solen fra en skyfri himmel, og gaderne var næsten tørre igen.

Efter et hastigt morgenmaaltid med nogle meget blødkogte æg og *diamentralt modsatte* rundstykker, holdt bussen klar til en rundtur i Madrid. Madrid aabenbarede sig som en overordentlig smuk by, med brede gader, skønne gamle bygninger og en masse monumenter og skulpturer, som om aftenen laa badet i projektørlys. Paa turen saa vi ikke noget fattigkvarter, men i den forbindelse maa man huske, at Madrid ikke er nogen industriby eller havneby, men nærmest et stort forretnings- og administrationscenter. En mængde nybyggeri var i gang i yderdistrikterne, men øjensynligt manglede man materialer til færdiggørelse, for mange af disse nybygninger manglede alt det indvendige.

Vort første stop var paa »Atletico«s baneanlæg, hvor vi jo skulle spille kampen. Det viste sig at være et aldeles pragtfuldt stadion, med en lækker blød og meget grøn græssvær. Tilskuerpladserne, som kan rumme ca. 75.000, laa op ad de naturlige skraaninger; kun hovedtribunen paa den ene langside var overdækket. Det undrede os, at man brugte »haandkraft« til klipning og tromling, men hvad — arbejdskraften er sikkert billig. Jeg ville filme de fire mand, som slæbte tromlen, men hver gang jeg løftede apparatet, holdt de straks op med at bestille noget, og saa meget bebrejdende paa mig. Det lykkedes dog at faa nogle meter af dem, medens de vendte ryggen til!

Derfra kørte vi til den anden store bane i Madrid, hvor »Real« holder til. Jeg maa med det samme tilstaa, at hvad jeg saa her, stiller alt andet i skyggen med hensyn til, hvad jeg har set af fodboldbaner baade paa kontinentet og i Storbritannien. Et hypermoderne, velindrettet og hyggeligt stadion med plads til 110.000 tilskuere, færdigbygget i 1949, men uden overdækning, og som man fortalte kun havde kostet ca. 7 mill. kroner. Vi besaa det hele, ja — selv *General Franco's* private loge med tilhørende modtagelsessaloner. Der manglede intet, hospital med operationsbord og to senge, klinik til behandling af alle skader, store dejlige omklædningsrum, dommerværelse med modtagelsesværelse foran til konference med pressens repræsentanter, uden- og indendørs swimmingpools, gymnastik-gymnasium med alle tænkelige træningsapparater o. s. v. o. s. v.! Vi blev der over en time, og kunne daar-

ligt løsrive os. Nok værd at aflægge et besøg — ogsaa for udvalg, som studerer stadionanlæg med nybygning for øje!

Det var halv helligdag, forretningerne lukkede kl. 1, saa vi maatte jo videre, da vi havde bestemt os til at »shoppe« en times tid. Det var jo den eneste chance vi havde til det. Og saa blev der købt ind til dem derhjemme, og vi var saa heldige i et stort varehus at finde en nydelig, elskværdig og meget hjælpsom inspektrice, som talte glimrende engelsk. Og det fik det hele til at gaa som en leg, og jeg tror, at alle fik, hvad de kom efter.

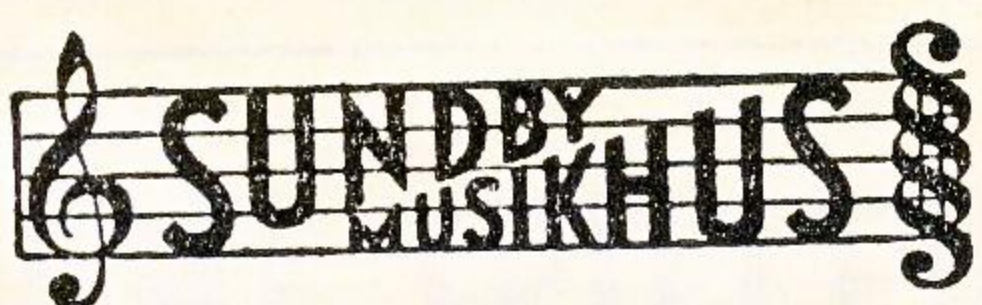
Efter en let frokost med fisk og frisk frugt var der almindelig hvile paa værelserne, indtil vi skulle spille kl. 5. Da vi kørte ud til kampen, indtraf hele turens eneste »uheld«. Et par »civile« unge danskere havde faaet lov at køre med derud og blev ved optællingen i bussen medregnet som et par spillere, da optællingen skete bagfra, hvilket medførte, at vi kom af sted uden de to Henning'er, Jensen og Diemar. Det opdagedes først, da vi var kommet helt derud, og der blev straks ringet til hotellet for at faa vækket de to stadig sovende gentlemen og sendt dem afsted i en taxa. Det viste sig imidlertid vanskeligt for dem at faa fat i en taxa, fordi der baade var fodbold og tyrefægtning paa samme tid, saa de unge mennesker naaede først ud 5 min. før kick-off.

Naa — det viste sig, at der var mængder af tid, for vi skulle gennem hele det store »cirkus« inden kampen kunne begynde. Det var jo en æres- og beneficekamp for *Campos*, en af »Atletico«s og Spaniens bedste spillere, som nu lagde op. Hele det store ceremoniel med blomster og flagbytning paa midten ved lodtrækningen, derefter modtagelsen af begge kaptajner i æreslogen, hvor bl. a. den danske *minister Mohr* og *hans frue* sad, modtagelsen i logen ved siden af, hvor *Campos'* familie sad, smil og taarer — hele dette store cirkus var sat i scene, og blev foreviget under en krydsild af over et halvt hundrede fotografers blitzlys! Og de 55.000 mennesker jublede og klappede, saa *Campos* maatte ud paa en æresrunde med favnen fuld af blomster og flag. Ja — der var kun 55.000 mennesker. Der ville have været 70.000, dersom der ikke havde været tyrefægtning paa samme tid! Der var et par stykker iblandt os, der overvejede at gaa til tyrefægtning — *fodbold saa de jo til hverdag*, sagde de!

Naa — kampen kom omsider igang, og vi var jo meget spændte paa vore modstanderes styrke. Det var jo fortalt os, at det var et byhold fra Madrid. Vi erfarede efter kampen, at stammen var »Atletico«s, forstærket med to mand fra provinsen *Castillien* og et par mand fra »Real«. Vi havde før kampen givet dem lov til at skifte to mand ud i 1. halvleg og maalmændene under hele kampen. *Campos* var v. i. fra starten, men havde forinden spillet med i en »old boys« kamp, saa da der var spillet 10 min., gik han ud, og senere blev en anden skiftet ud. Spændingen blev hurtigt udløst — vi spillede efter et modificeret M-system, som spanierne ikke kunne hitteud af, og vi havde komplet overtaget det meste af første halvleg. Der gik saaledes ca. 15 min., før *Per Henriksen* rørte bolden første gang ved et maalspark.

Lundberg organiserede vort angreb saa godt, at vi havde meget store tilbud til 3-4 maal. *Diemar* var den værste synder. Han »brændte« to virkelige gode tilbud for blankt maal. Stemningen var en kende mat paa tilskuerpladsen, da deres egne helte ikke fik lov at udfolde sig, og 1. halvleg sluttede med os, som de toneangivende. Jeg var ikke et øjeblik i tvivl om, at vi ville faa et godt resultat.

I pausen kom imidlertid deres ledere ind til os og spurgte, om de maatte skifte et par mand ud



Amagerbrogade 96 . Telf. Amager 5030

Største Pladelager paa Amager

Specialværksted for Eftersyn og Reparation af alle Musikinstrumenter.

natmaden med. Vi havde en dejlig rolig 3 timers flyvning og landede i Kastrup kl. henad 8. Selvfølgelig var Svane paa flyvepladsen denne tidlige morgen. Og saa var denne tur slut, en helt ny oplevelse paa en helt ny kant af europakortet. To af Europas hovedstæder havde vi faaet et glimt af, maaske netop saa meget, at det gav smag paa mere. 5000 km havde vi tilbagelagt i luften, en næsten overvældende række af nye indtryk koncentreret paa godt 4 døgn var resultatet, og ikke en af os ville have undværet et eneste minut af turen. En dejlig oplevelse rigere. S.



Seniores



Aaret 1952 blev for seniorafdelingens vedkommende en blanding af godt og ondt.

Ondt er maaske et skidt ord at bruge, og lad os da sige godt og mindre godt, og for at tage det mindre gode først, saa bragte aaret os ikke den forbedring for 1. holds vedkommende, som vi alle havde haabet paa.

Resultaterne fra saavel foraar som efteraar er jo godt kendt, og de skal ikke gentages, men jeg vil gerne paapege endnu en gang, at en bedre koncentration i efteraarets første kampe mod 1909 og Køge havde givet holdet en helt anden start; især kampen mod 1909 blev sløset væk, og vi maatte nøjes med uafgjort i stedet for at vinde en komfortabel sejr og styrke maalaveragen.

Det viste sig jo senere, at det ville have været rart med nogle flere maal i starten, idet vi jo maatte indkassere et par slemme lussinger senere paa sæsonen. Men selv lussinger kan sommetider være til nytte, og selv med fare for at blive uvenner med tidens pædagoger vover jeg at paastaa, at det af og til kan være nødvendigt med saadan et par opstrammere.

Naar man har tabt nogle kampe med kun et enkelt maal, er man tilbøjelig til at slaa sig til taals med, at nederlagene tildels skyldes svigtende held, og haaber saa paa, at det vender nok en dag. Her er det, jeg tror chock'et er paa sin plads, det aabner øjnene for manglerne, og saa har det trods alt gjort nytte.

Vi overvintrer altsaa denne gang i nærheden af bunden, men hele billedet kan jo totalt ændres paa 2-3 kampe, og skønt vi de to tidligere aar har overvintret i toppen for saa i foråret at glide nedad, er jeg optimist nok til at tro, at vi denne gang kravler opad i næste halvdel af turneringen.

At vi ikke tør ligge stille i vinter, som et blad

antydede, er en mild overdrivelse, da den inden-dørs træning, der startedes i begyndelsen af december, har været planlagt i flere maaneder. Det man haaber at opnaa med denne vintertræning er saare enkelt den, at spillerne skal opnaa en bedre boldkontrol og især større færdighed i at tage en bold ned.

Hvad sekundaholdene angaar, er der en glædelig fremgang at spore, alle de unge spillere er nu faldet til i selskabet, og resultaterne i efteråret er saa gode, at vore hold fører i 2., 3. og 4. holdsrækken.

Dette er resultatet af et stort træningsarbejde i forening med et godt sammenhold mellem spillerne, og forhaabentlig fortsætter disse i foråret, saaledes at vi ved turneringens afslutning skal have ikke eet, men flere hold med til bægerfest.

Men nu holder vi foreløbig en pause, træningen genoptages sidst i januar. Meddelelse herom sendes senere.

Spilleudvalget siger tak for aaret, der svandt, og ønsker alle en glædelig jul og et godt nytår.

h. o.



Ungdomsafdelingen



Første halvleg af sæsonen 1952—53 er forbi, og er den nu forløbet, saa vi har grund til at være tilfredse med holdenes placering? Der er blevet arbejdet bravt over hele linien — en og anden er maaske lidt skuffet over de resultater, der er opnaaet, medens andre til gengæld er blevet glædeligt overrasket. Men saadan vil det altid være.

Det er nu engang saadan, at man ikke faar noget forærende, og hvis man vil opnaa gode resultater, maa man ogsaa yde indsats.

1. ynglinge har erkendt dette og paa den helt rigtige maade vist, hvad der kan opnaas ved et godt og energisk træningsarbejde med dertil hørende kammeratskab. Efter at have mistet 5 points i de tre første kampe har de vundet resten i efteråret, og resultatet er blevet en fin andenplads, kun to points efter nr. 1, — det er en indsats, vi glæder os over.

2. ynglinge har ogsaa haft en udmærket efteraarssæson. Holdet har spillet godt og konstant og overvintret paa andenpladsen.

3. ynglinge har svigtet traditionerne, for vi har jo sat os paa denne turnering de sidste aar, men maa nøjes med en 6. plads i efteråret.

1. junior har stadig svært ved at finde formen. Mod AB gik det helt galt, idet vi tabte kampen med 0—5. Forsvaret og fløjhalbacks har svært ved at dække tæt op og aflevere ordentligt. Det lyder mærkeligt, men vi burde have vundet kampen efter 1. halvleg, men det er jo ingen undskyldning, naar vi taber saa stort.

FREM'S SPILLEDRAGT

faas i klubben eller i

Klubbens Leverandør

Sportsmagasinet
F.F.B.

Amagertorv 11

Ctr. 689

Ctr. 14758

I pokalkampen mod 1908 vandt vi 3—1. Vi var lidt paa hælene det meste af 2. halvleg, men klarede den ved godt og heldigt forsvarsspil. Dog skal det bemærkes, at 1908's hold er et af de stærkeste juniorhold i København. Alle tre maa, vi scorede, var glimrende.

2. junior er i aar et godt hold og ville normalt kunne vinde denne række, men det er en særlig god aargang i aar, saa vi maa nøjes med en fjerdeplads i efteraaret.

3. junior a—b er begge nummer eet i deres række, og nu er det blot med at holde fast til foraaet; det kunne jo være morsomt at vinde begge rækker.

4. a er pænt placeret paa en førsteplads. 4. b maa nøjes med en fjerdeplads, men den kan jo forbedres til foraaet.

1. drenge vandt pokalomkampen mod Fremad A. med 3—1, men det burde være blevet en sejr paa 8—1 — det kniber stadig med at afslutte. Men vi kan stadig glæde os over et godt holdspil, og 1. drenge deler 2. pladsen med KFUM.

2. drenge, der er et godt og konstant spillende hold, har kun tabt den første kamp, hvor de spillede med 5 reserver. Holdet slutter i efteraaret paa en fin 2. plads, og mon ikke det er vor turnering. Vi faar se til foraaet.

3. a er nummer to, 3. b nummer tre, 4. a nummer to og 4. b besætter førstepladsen.

Disse fire hold hører alle til de bedste i deres rækker, hvilket deres placering jo ogsaa viser. Vi vil ikke blive forbavset, saafremt et par af holdene vinder deres række.

Lilleput-afdelingen er jo det helt store i aar. Tre førstepladser og en andenplads er jo lidt udover, hvad selv vi er vant til. 1. lilleput nummer 1, 2. lilleput nummer 2, 3. lilleput nummer 1 og 4. lilleput nummer 1.

Lad os nu se, at I gør noget ved det i salen, saa I kan bevare de gode placeringer til foraaet.

Vi er stadig med i alle tre pokalturneringer, saa der er noget at se hen til og arbejde for i den kommende vinter, og vi opfordrer jer endnu engang til at gøre en ekstra indsats i salen for paa denne maade at paaskønne de store udgifter FREM har paa ungdomsafdelingens vintertræning.

Aage Jensen - 60 aar



Søndag den 17. ds. fyldte klubbens tidligere formand, nuværende medlem af DBU's bestyrelse, 60 aar. Medlemsbladet bringer denne forsinkede, men ikke mindre hjertelige lykønskning til et af vore meget interesserede og aktivt arbejdende medlemmer.

Boldklubben FREM

stiftet 17. Juli 1886.

Adresse: Julius Andersensvej 3, S.V.

Telefon: Valby 1317 - 1331.

Medlemstelefon: Valby 1331.

Kontortid: 13—17 (Lørdag undtaget).

Postgirokonto: 65,388.

Five a side turneringen

Søndag den 30. oktober spillede vi vor aarlige five-a-side turnering. Der deltog 18 hold, saa det tog jo et par timer at afvikle alle kampe, men det var morsomt at se saa mange af jer vise en udmærket forstaaelse af five-a-side spillet. Der blev spillet mange jævnbyrdige kampe, og i et par maatte der lodtrækning til, før vi fandt vinderen.

Slutkampen blev meget spændende. Bent Christensens hold vandt over Taarnbergs hold med 3—2, saa mere spændende kunne det jo næppe være. Det blev en populær sejr, og mange mente, at Erik Taarnbergs hold havde været heldige i flere kampe, men Erik og konsorter stred tappert, og var ikke bange for at sparke bolden ud af banen, naar det kneb og de var foran.

En kølig søndag formiddag gik paa en fornøjelig maade, og følgende fem vindere kunne tilbringe aftenen sammen med Robin Hood og hans lystige svende i Paladsteatret: Bent Christensen, Palle Füssel, Jørgen Jacobsen, Kell Rasmussen og Benny Jensen.

Juleferien

Vintertræningen paa skolerne slutter fredag den 12. december og begynder igen mandag den 19. januar n. a.

Vi holder ferie en maaned, og vel mødt i det nye aar.

1. ynglinge

Vi har modtaget en indbydelse fra Tyskland om at deltage i en pokalturnering for ynglinge i Paasken. Der spilles i Oberhausen ved Duisburg i Westphalen.

I turneringen deltager nogle af Tysklands største og ældste klubber, saa selskabet bliver skrappt, ligesom det vil blive en anstrengende turnering for de hold, der spiller sig igennem.

Vi undersøger i øjeblikket om der er mulighed for at efterkomme indbydelsen, for der er jo en del at tage hensyn til, blandt andet det økonomiske. Selve rejsen er dyr, og opholdet gælder kun tre døgn, saa hver deltager maa regne med en udgift paa ca. 70 kroner som tilskud til de ca. 300 kroner, det vil koste pr. deltager.

Alle instruktører og holdledere i ungdomsafdelingen og undertegnede ønsker jer og jeres familie en rigtig glædelig jul og et godt nytaar med tak for aaret, der gik. B. M.